

"Мамо, тобі низесенько вклонюсь..."

12 травня – День Матері

Молодий, буйний травневий вітер зривав з яблунь ніжні пелюстки, і над садком, колодязем, причепуреною до Великодня хатою кружляла у біло-рожевому танку весняна заметіль.

А з тої білявої хати вийшла мати. Зупинилась на порозі, замилувалась чистим сонячним ранком і глянула на дорогу. А, може, комусь з дітей забачиться провідати батьків? І якою стежиною вони сюди прийдуть? Адже дев'ять доріжок від двору Монічів і від серця батька-матері пролягли у світ широкий. А десята обірвалась тут, ледве Вірочка навчилась вимовляти перші слова. І це – одвічний біль батьків і їхня скорбота...

Анастасія Сергіївна – гарна, привітна, з лагідними очима – згадує літа молодії, неквапно веде розповідь про свою чималеньку родину.

ЗМАЛКУ розкошів вона не зазнала. Батько з війни не повернувся. Мама, будучи тяжко хворою (прожила всього сорок літ), хотіла, щоб Настя ще за її життя свою долю влаштувала. А тут якось у клубі на танцях познайомилась дівчина з гарним парубком Онисимом (він щойно з армії прийшов). Вподобали молоді люди одне одного, а невдовзі, як запуски минули, скромне весілля відгуляли.

Жили разом з батьками, а поряд своє гніздечко снували. Удвох. З першого кілочка. Камінчик до камінчика, дощечку до дощечки. Звідки лише сила бралася у молодій жінки тягати важкий шлак? Та, як би не було, через чотири роки вхідчину справили. І в добру годину. Бо непогано прожили у парі майже п'ятдесят років.

Настя у ланці працювала, до якої її мама ще

змалечку "приписала", беручи з собою на роботу. Онисим – столярем, спочатку в міжколгоспбуді, а потім – у побутокмбінаті, звідки й на пенсію пішов.

Особливих цінностей за ці роки-літа не нажили. Та головним своїм багатством вважають дітей, яким дали життя.

Першу свою доньку Яринку народила Настя, ще й дев'ятнадцяти не маючи. А потім лелека, якому, мабуть, сподобалась невелика охайна хатина, знов і знов кружляв над подвір'ям, над молодим садком, якого теж садили разом, залишаючи потому ще одну маленьку радість у колосці.

Другим народився Олексій. Та так і є одним сином у Монічів, бо далі пішли дівчата: Уляна, Галина, Надя, Валя, Люба, Світлана і Наташа. А дев'ять дочок – це й дев'ять зятів, тож і їх вважає Анастасія Сергіївна синами. Продовжують рід дев'ятнадцять онуків і маленький правнучок Дмитрик. А ще дуже приємно бабусі, що її ім'я повторилось в родині: росте в Наташі гарна донечка Настуся.

ЯК І ДІТИ, розлетілись по світу мамині рушники, які стелила їм (а потім і онукам), на щастя на довгий вік. Тож цвітуть її барвисті райдуги-веселки скрізь, де живуть нащадки роду Монічів: у Білорусі, на Київщині і на Миколаївщині, в Кузнецовську і Рівному, Володимирці і Довговолі (в рідному селі залишилась одна лише Валентина).

Вони, як материнський оберіг, як спогад про рідний дім, як ота стежина, одна єдина, що рано чи пізно неодмінно приведе до знайомого порогу, у чистеньку світлицю, де зустрінє з доброю посмішкою мама. Така рідна, мила, ласкава. Кажуть дочки, що це про неї співається у відомій пісні: "Мамо, тобі низесенько вклонюсь, мамо, за тебе Богу помолюсь..."

Сва ХУТКА,
село Довговоля.

На знімку: Анастасія Сергіївна МОНІЧ з онуком Андрійком.

Фото
Сергія Дуляницького.